

Verloren ziel

Verloren ziel

Deborah Bonnfield

Schrijver: Deborah Bonnfield

Coverontwerp: tatyana_k

ISBN: 9789402152609

© Deborah Bonnfield

DBU

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/ of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever

Voor mijn kinderen

Wesley en Allannah

1

‘Papa!’ Michael schrikt wakker, als hij de stem van zijn dochter in zijn hoofd hoort. Hij opent zijn ogen en hoort hoe zijn maat Wesley tegen hem schreeuwt. ‘Michael wordt wakker, we liggen onder vuur.’ Michael voelt hoe Wesley aan zijn uniform trekt, terwijl hij tegelijkertijd op de vijand schiet. In een mum van tijd is Michael weer bij zinnen. Hij pakt zijn wapen en kijkt over de boomstam heen, waar hij net nog tegenaan lag te slapen. Hij kijkt om zich heen en ziet dat zijn peloton zwaar onder vuur ligt. De Vietcong lijkt overal vandaan te komen. Mannen vallen om hem heen neer. Michael hoort hun geschreeuw en de pijn in hun stem. ‘We redden dit niet,’ zegt Michael tegen zijn maat. ‘Ik ga hulp oproepen, want anders komen we hier nooit levend weg.’ Wesley knikt, terwijl hij de vijand onder vuur neemt. Michael kruipt bij hem vandaan. Op zijn buik schuift Michael over de grond, door de vochtige bladeren en modder. Gisteren regende het, sterker nog, het had weken geregend, tot het gisteravond in een keer ophield met regenen en ze de sterren tussen de bladeren van de bomen zagen. Bomen die soms wel tot de hemel leken te reiken. De afgelopen vijftien maanden waren een ware beproeving voor hem geweest. Hij kan zich het afscheid van zijn gezin nog goed herinneren. Kleine Mary was net pas vier geworden. Hij voelt nog steeds de kleine armpjes van zijn dochter om zijn nek. Mary was de kroon op de liefde van hem en zijn vrouw Haley. Ze heeft haar moeders lach, mooie blauwe ogen, maar de donkere haren van hem. Zijn vrouw Haley had een warme uitstraling, daar was hij verliefd op geworden. Ze hadden elkaar ontmoet toen hij

op doorreis was. Zij werkte in het wegrestaurant, waar hij naar binnen liep om zich tegoed te doen aan koffie. Op het moment dat ze aan zijn tafel verscheen en hij naar haar opkeek, leek het alsof de wereld stopte met draaien. Ze lachte naar hem en voor hij het wist vroeg hij haar mee uit. Hij herinnerde zich haar blozende gezicht en haar fluisterende “ja”, nog maar al te goed. Hij is nooit meer weggegaan. Zes maanden later waren ze getrouwd en was Haley in verwachting van zijn kleine meid. Ze hadden een heerlijk en gelukkig leven, tot de dag dat hij werd opgeroepen om te vechten in Vietnam. Haley kon niet stoppen met huilen, maar hij bleef positief. ‘Ik zal terugkomen, ik zal je weer vasthouden en ik zal mijn hele verdere leven van je blijven houden,’ zei hij haar, terwijl hij haar tranen met zijn duim van haar wangen veegde. ‘Een week later nam hij bij het busstation afscheid van zijn gezin, om voor vijftien maanden voor zijn land te vechten in Vietnam. Vanaf het eerste moment dat hij voet zette op Vietnamese grond, leek het of hij op een andere planeet was beland. De hitte sloeg hem in zijn gezicht, en om hem heen reden soldaten in jeeps, zaten soldaten bier te drinken en te lachen. Helikopters vlogen af en aan. Hij zag hoe soldaten naar hun dropplek werden gevlogen en weer anderen terug kwamen, zowel gewond als dood of levend. Daar leerde hij Wesley kennen. Wesley was een grote jongeman van 24, een jaar jonger dan dat hij zelf was. Wesley zijn blonde lokken betekende meestal veel succes bij de vrouwen, al was zijn haar na twee dagen in de jungle bijna net zo donker als dat van hem. Wesley is opgegroeid in Missouri. Voor hij werd uitgezonden naar Vietnam, werkte hij bij zijn ouders op de ranch. Die jongen had meer verstand van kuddes koeien, dan van wapens, op het moment dat hij hier kwam. De eerste dagen in Vietnam

waren een hel. Ze liepen dagen achter elkaar om de vijand te vinden. Het eerste waar ze last van kregen, waren hun voeten. De warmte en het klamme weer, zorgde ervoor dat hun sokken net natte washandjes leken. Ook de insecten waren geen pretje, er was geen plek op zijn lichaam waar hij niet in gebeten of gestoken was. Michael had al vele vuurgevechten gezien en elke keer greep het hem aan. Er is niets moeilijker dan een mens doden en hij had er regelmatig nachtmerries over. Een ding wist hij wel, het was hij of hen. Soms leek het wel of de Vietcong uit het niets kwam opduiken en toen ze de ondergrondse tunnels hadden gevonden, wist Michael dat deze vijand eigenlijk niet verslagen kon worden op eigen grond. Vaak dacht hij aan thuis, aan zijn vrouw en dochter, maar ook aan de marsen die hij zag in de krant of op tv. Mensen die wilden dat de oorlog zou ophouden en de soldaten naar huis zouden terugkeren. Wesley zei weleens tegen hem, 'God heeft de hoop hier al opgegeven en is vertrokken.' Michael keek hem dan van opzij aan en zag zijn vriend diep zuchten. 'Er zat wel een kern van waarheid in,' dacht hij weleens. God had zeker Saigon verlaten. Hij was een keer met zijn makkers naar Saigon gegaan, om een biertje te drinken in een bar. Het leek wel of Saigon alleen maar bestond uit hoeren en dieven. Hij had om zich heen gekeken en zag zijn maten met meisjes weglopen. Hij had medelijden gevoeld voor de meisjes die naar hun tafel kwamen, tegen hen zeiden dat ze erg goedkoop waren en dat ze alles deden voor tien dollar. De jongens hadden gelachen en waren stuk voor stuk opgestaan om zich te laten verwennen door de meisjes. Sommige van hen leken nog zo jong, vijftien of zestien jaar pas. Hij dacht aan zijn dochter en een koude rilling liep over zijn rug. Wesley was de enige die bij hem aan tafel bleef zitten. Michael keek hem aan. 'Wil jij niet?'

Wesley nam een flinke slok van zijn bier en schudde zijn hoofd. 'Nee bedankt, mijn voeten vallen er al bijna af en ik wil deze graag nog even laten hangen,' zei hij en knikte naar zijn kruis. Michael schoot in de lach en samen namen ze nog een slok. Een luide knal doet Michael weer in het heden belanden. Hij schudt even zijn hoofd en kruipt verder door de modder heen naar Richard. Richard heeft de radio op zijn rug en Michael trekt aan zijn uniform. 'We moeten om versterking vragen, we worden hier afgemaakt,' schreeuwt hij. Terwijl Michael aan het uniform van Richard trekt, valt deze naar achteren en Michael ziet de schotwond in zijn hoofd. Richard kijkt hem met dode, opengesperde ogen aan. 'Verdomme,' schreeuwt Michael, terwijl hij Richard op zijn zij rolt om bij de radio te kunnen. Michael pakt de radio en schreeuwt om boven het lawaai van de kogels en granaatinslagen uit te komen. 'Flying Eagle, hier Liberty over.' Michael wacht op antwoord. 'Flying Eagle, hier Liberty over.' Michael zijn hart slaat over als hij eindelijk antwoord krijgt. 'Hier Flying Eagle, over,' klinkt een stem uit de radio. 'Liberty wordt onder vuur genomen op coördinaten 11° 03' 40" NB, 106° 31' 34" OL, noteer over.' 'Hier Flying Eagle, ik noteer 11° 03' 40" NB, 106° 31' 34" OL, over.' Michael kijkt achterom terwijl de kogels over zijn hoofd vliegen. Hij ziet Wesley naar achteren kruipen en de Vietcong trekt op. 'Hier Liberty, Tango Foxtrot 15928245.' 'Hier Flying Eagle, ik herhaal Tango Foxtrot 15928245.' Michael knikt goedkeurend. 'Hier Liberty, dat is correct. Wij hebben groene rook, ik herhaal groene rook. Fire for effect, fire for effect.' 'Hier Flying Eagle, fire for effect.' Michael zucht diep. 'Hier Liberty, Roger uit.' Michael gooit de radio aan de kant en schreeuwt naar de mannen dat ze zich moeten terug trekken, voor hij twee rookbommen met groene rook gooit om hun positie aan te

geven. De seconden lijken wel uren te duren. Michael ziet hoe de mannen zich terug trekken en bescherming zoeken achter de bomen. Michael hoort hoe de vliegtuigen aan komen vliegen en maakt zich klein. Vier harde klappen volgen. Michael hoort geschreeuw en kijkt op. Voor hem ziet hij hoe het naplam zijn werk doet. Brandende Vietcong gillen van de pijn, terwijl ze door elkaar heen lopen. Veel van hen liggen al dood op de grond. 'Optrekken,' schreeuwt Michael. Michael en zijn maten trekken op en schieten de brandende Vietcong neer. Michael gaat zitten op een boomstam en kijkt om zich heen. Een deel van de mannen zijn de gewonden aan het helpen, terwijl anderen de overlevende Vietcong bij elkaar zet en hun wapen op hen richten. Wesley gaat naast Michael zitten, steekt een sigaret in zijn mond en steekt deze aan. Samen kijken ze zwijgend in het rond. 'Er is een heel tunnelcomplex,' zegt Wesley, terwijl hij voor zich uit staart en nog een trekje van zijn sigaret neemt. 'Ik ben blij als we zo in de helikopter zitten man, ik heb het helemaal gehad hier,' zegt Michael en kijkt voor zich uit. Wesley staat op, geeft hem een klap op zijn schouder en loopt weg. Michael hoort de rotorbladen van helikopters en kijkt naar boven. Drie Huey's komen aanvliegen. Michael staat op. 'Breng de gewonden,' roept hij naar zijn mannen. De jongens dragen, tillen of omarmen de gewonden en brengen hen naar de landingsplek. Michael helpt de gewonden in de helikopters te zetten. 'Hebben we alle gewonden?' vraagt de piloot, terwijl hij naar Michael kijkt. Michael knikt naar de piloot en doet een paar stappen achteruit. De piloot steekt zijn duim omhoog en Michael ziet hoe de helikopter opstijgt. Uit de derde helikopter stappen soldaten en de pelotonleider loopt naar Michael. 'Wij nemen het over, dan kunnen jullie terug naar het kamp.' Hij legt zijn hand op Michael zijn schouder. 'Goed

werk jongen.' De man loopt weg en zijn mannen volgen hem. Michael kijkt toe en ziet hoe de mannen de gevangenen overnemen. Zijn jongens lopen vermoeid naar de helikopter en Michael helpt hen in te stappen. Als de laatste man aan boord is, draait Michael zich nog een laatste keer om. Hij kijkt naar het kamp van de Vietcong en laat dan zijn blik glijden over de jungle van Vietnam. Michael draait zich om en stapt in de helikopter.

In de helikopter kijkt hij naar de jongens. Ze zijn vuil en moe, sommigen van hen liggen al te slapen. Wesley kijkt hem aan, pakt hem bij zijn schouder, kijkt diep in zijn ogen en glimlacht. Dan gaat Wesley weer naar achteren zitten en sluit zijn ogen. Michael kijkt naar zijn vriend en glimlacht, dan legt ook hij zijn hoofd naar achteren en sluit zijn ogen. In gedachten ziet hij zijn vrouw en dochter en de glimlach blijft hangen op zijn lippen. De helikopter landt bij het kamp en de jongens stappen uit. Als Michael naar de barakken loopt komt een van de jongens naast hem lopen. Michael kijkt de jongen aan. Het is nog een iel jochie van net 19 jaar, Simon heet hij. Simon zat bij een nieuwe lichting militairen en toen Simon met de groep andere jongens aankwam, vroeg Michael zich af hoelang deze oorlog nog zou gaan duren. 'Dat was me het gevecht wel,' zegt Simon tegen Michael, terwijl ze verder lopen. Michael kijkt Simon aan en knikt. Simon heeft moeite om Michael bij te houden. 'Ik hoor dat u naar huis gaat meneer. Hoelang bent u hier geweest?' Michael zucht. 'Vijftien hele lange maanden.' Simon knikt. 'Heeft u een gezin meneer?' Michael staat in een keer stil en kijkt Simon aan. 'Hou eens op met je meneer jongen en ja, ik heb een gezin. Ik kan niet wachten om ze weer te zien. Ik heb niets van ze gehoord in de vijftien maanden dat ik hier zit.' Simon knikt weer. 'Ik wens

u het beste meneer.' Michael legt zijn hand op de schouder van de jongen. 'Ik jou ook knul en probeer in leven te blijven.' Michael loopt weg van Simon richting naar de barakken. Hij kijkt om zich heen en ziet jongens kaarten, zichzelf scheren en bier drinken. Eenmaal bij de barakken doet Michael de deur open en loopt naar zijn kast. Langzaam opent Michael zijn kast en begint zijn spullen in zijn plunjezak te stoppen. Als de kast leeg is kijkt hij naar de deur, waar de foto van zijn vrouw en dochter hangt. Voorzichtig haalt hij de foto van de deur af en laat zich op zijn bed zakken. Hij staart naar de foto en laat zijn vinger over de gezichten van zijn vrouw en dochter glijden. Hij steekt de foto in zijn borstzak en staat op. Nog een laatste keer kijkt hij de barakken door en staat dan op. Hij pakt zijn plunjezak en loopt naar buiten. Hij ziet Wesley staan bij een jeep en loopt er naartoe. 'Klaar om de hel op aarde te verlaten?' vraagt Wesley, terwijl Michael zijn plunjezak in de jeep gooit. Michael kijkt hem lachend aan. 'O ja, ik ben er klaar voor.' Samen stappen ze in de jeep en rijden weg van het kamp. Ze rijden naar het vliegveld, waar het vliegtuig wacht om hen thuis te brengen.

2

Na een vlucht van twintig uur, waarin Michael voornamelijk heeft geslapen, landt hij eindelijk in Amerika. Als Michael uit het raampje kijkt, voelt hij een vreemd gevoel in zijn buik. Michael moet glimlachen. Na alles wat hij in de afgelopen vijftien maanden heeft gezien en heeft meegemaakt, is hij nu zenuwachtig om zijn vrouw en dochter te zien. Als hij naar buiten kijkt ziet hij de families staan van de soldaten die ook naar huis onderweg zijn. Als het toestel is gestopt staat Wesley op en pakt zijn plunjezak. Michael doet hetzelfde en samen lopen ze het vliegtuig uit. Om hen heen rennen vrouwen naar hun man toe, springen kinderen hun vader in de armen en houden ouders hun zonen vast. Een vrouw van middelbare leeftijd rent naar Wesley toe en huilt als ze hem knuffelt. Ook een man van middelbare leeftijd loopt op hen af en geeft Wesley een schouderklop en een hand. Michael kijkt om zich heen of hij zijn vrouw en dochter ergens ziet, maar hij kan ze niet vinden in de massa. Hij besluit te wachten en Wesley komt naast hem staan. 'Zijn ze er niet?' vraagt hij, terwijl hij ook door de menigte heen kijkt. 'Ik zie ze nog niet,' zucht Michael. 'Misschien weten ze niet dat ik vandaag aankom.' Wesley kijkt Michael aan, maar zwijgt. De menigte lost langzaam op en Michael beseft dat zijn vrouw en dochter er niet zijn, hij slikt een brok weg en kijkt Wesley aan. 'Wij kunnen je wel een lift geven naar huis,' zegt hij, terwijl hij naar zijn ouders kijkt. 'Dat is geen probleem jongen, wij brengen je wel.' Michael kijkt dankbaar naar de vader van Wesley die zijn hand op zijn schouder legt. 'Dank

u meneer, dat stel ik zeer op prijs.' Michael pakt zijn plunjezak van de grond en loopt achter Wesley en zijn ouders aan.

De rit naar Michael zijn huis verloopt zwijgend. Michael merkt dat Wesley hem zo nu en dan bezorgd aankijkt, maar hij beantwoordt de bezorgde blikken van Wesley met een glimlach. Als de vader van Wesley de straat in rijdt, waar Michael zijn gelukkigste momenten heeft gekend, springt zijn hart over. Hij kijkt naar de huizen en de mensen die in hun tuin bezig zijn. Een buurvrouw is bezig om de planten te wateren, terwijl een wat oudere man zijn auto staat te poetsen. Wesley zijn vader stopt de auto en Michael kijkt naar het mooie witte huis met de blauwe luiken. Het gazon staat erg hoog en de veranda ziet er verlaten uit. 'Bedankt voor de lift meneer,' zegt Michael, terwijl hij het portier opent. 'Geen dank jongen,' bromt Wesley zijn vader. Michael knikt naar de moeder van Wesley en stapt uit. Wesley stapt ook uit en opent de kofferbak, waar de plunjezak van Michael in ligt. Hij geeft Michael de plunjezak en kijkt hem aan, met tranen in zijn ogen. Michael draait met zijn ogen. 'Je gaat nu toch niet emotioneel worden hè?' Wesley knippert met zijn ogen. 'Nee man, ben je gek, ik denk dat er nog zo'n Vietnamese vlieg in mijn oog zit.' Michael moet lachen en omhelst zijn vriend. 'Laat wat van je horen Wes.' Wesley klopt hem op zijn rug. 'Wat denk jij dan? Volgende week gaan we een biertje drinken in het café hier om de hoek. Ik heb gehoord dat ze daar erge leuke serveersters hebben.' Michael lacht. 'Deal, ik zie je volgende week.' Wesley loopt naar het portier van de auto en opent deze. 'Doe voorzichtig Mike.' 'Zal ik doen.'

Wesley stapt in de auto en Michael kijkt de auto na, terwijl deze weg rijdt. Als de auto de hoek om is draait Michael zich om naar het huis en zucht diep. Hij opent het hekje en loopt over het pad naar de voordeur. Michael belt aan en doet een stap achteruit. Terwijl hij wacht, kijkt hij om zich heen. Hij ziet dat een aantal burenen hem aankijken, maar hij kan hun blik niet goed plaatsen. Als ze merken dat Michael naar hen kijkt, gaan ze snel weer verder met waar ze mee bezig waren. Michael kijkt naar de voordeur, die voor hem gesloten blijft en doet weer een stap naar voren, voor hij voor een tweede keer aanbelt. Hij luistert goed, maar hij hoort zijn dochter niet roepen of enig geluid van zijn vrouw. Michael zet de plunjezak op de veranda en loopt dan de veranda af. Hij volgt het kiezelpad naar de achtertuin. Misschien dat zijn dochter lekker in het badje aan het spelen is en dat zijn vrouw door het gelach van Mary de bel niet hoort. Hij loopt de achtertuin in en ziet dat ook deze leeg is. Hij kijkt om zich heen en ziet dat het opblaasbadje van Mary vies is en dat de lucht er vrijwel uit is. Het gras staat hoog en door de hele tuin ligt speelgoed van zijn kleine meid. Michael loopt naar de achterdeur en probeert deze te openen, maar ook deze zit op slot. Hij vouwt zijn handen voor zijn hoofd en kijkt door het raam of hij iemand ziet. Het huis is verlaten en Michael draait zich om. Het zou natuurlijk kunnen dat ze boodschappen aan het doen zijn of even weg zijn. Michael loopt naar het schuurtje toe en merkt dat deze gewoon open is. Hij klikt het licht aan en kijkt om zich heen. Terwijl hij door de schuur loopt, merkt hij dat er veel stof ligt, alsof er al een tijd niemand in de schuur is geweest. Michael vindt de grasmaaier en haalt die uit de schuur. Als hij toch moet wachten, dan kan hij zich net zo goed even nuttig maken en zijn vrouw verrassen met een net gemaaid gazon, als ze zo

thuis komt. Michael loopt naar de voorkant van het huis en begint het gras te maaien. Hij merkt dat de buren nog steeds raar naar hem kijken en besluit om dan maar te zwaaien. De buren zwaaien ongemakkelijk terug, voor ze zich weer storten op hun bezigheden. Als Michael klaar is met de voortuin is zijn vrouw er nog steeds niet, dus gaat hij aan de slag in de achtertuin. Hij verzamelt al het losslingerende speelgoed en legt deze in het huisje, wat hij speciaal voor Mary heeft gemaakt. Als alles uit de weg is maait Michael het gras in de achtertuin. Als dit klaar is besluit Michael dat hij het gazon net zo goed kan besproeien. Hij sluit de slang aan op het kraantje, dat uit de muur van zijn huis komt en laat het water op het gras neerkomen. De geur van net gemaaid en nat gras komt hem tegemoet en hij sluit zijn ogen bij de herinneringen die de geur in hem oproept. In gedachten hoort hij zijn kleine Mary lachen. 'Dat is koud papa,' zegt Mary, terwijl ze door het water rent die uit de tuinslang komt. Michael lacht terwijl hij kijkt naar het meisje dat in haar roze badpakje op en neer rent, met haar handjes in de lucht. Michael glimlacht bij de herinnering. Als het gras goed nat is loopt hij naar het badje van zijn dochter. Michael spuit het badje schoon en legt de tuinslang neer. Hij loopt naar de schuur en pakt een pomp om het zwembadje op te pompen. Michael loopt met de pomp naar het badje en pompt deze op, dan pakt hij de tuinslang en vult het badje met water. 'Het is erg warm, dus als Mary thuis komt dan zal het water wel warmer zijn,' denkt hij. 'En anders kan ik altijd nog wat emmers warm water erbij doen.' Als hij klaar is met het vullen van het badje, ruimt hij de tuinslang en de pomp op. Hij haalt een doek uit de schuur, haalt deze over de tuinset en gaat zitten. Tevreden kijkt hij om zich heen en hij weet zeker dat zijn mooie vrouw Haley, blij met hem zal zijn als

ze thuis komt. Michael voelt hoe moe hij is en sluit zijn ogen.

Een koude rilling gaat door Michael zijn lichaam heen en hij opent zijn ogen. Even is hij gedesoriënteerd en weet hij niet waar hij is. Hij gaat rechtop zitten en ziet dat hij in zijn achtertuin zit. Een golf van opluchting gaat door hem heen. Het begint al donker te worden en Michael rekt zich uit. Het huis is donker en verlaten en Michael staat op en loopt langs het huis. 'Misschien dat Haley en Mary bij mijn ouders zijn,' mompelt hij in zichzelf. Hij loopt de veranda op en pakt zijn plunjezak. Hij gooit de plunjezak over zijn schouder en loopt de veranda af, het pad over naar het hekje. Wanneer hij het hekje open doet, draait hij zich om, kijkt naar zijn huis en glimlacht. Hij loopt zijn tuin uit, de straat in, op weg naar zijn ouders.

Michael zijn ouders wonen een straat verder. Ze zijn naar Fairhope verhuisd, toen hij hen vertelde dat Haley zwanger was van hun eerste kind. Michael was opgegroeid in Madison en heeft een gelukkige jeugd gehad. Zijn moeder gaf les op school en ook zijn vader gaf les. Michael wilde niets liever dan ook leraar worden, net als zijn ouders. Zijn ouders hielden van elkaar en dat kon je altijd zien. Michael weet nog wel dat hij er af en toe gek van werd, als zijn vader en moeder elkaar bedolven onder kusjes of elkaar altijd even moesten aanraken in het voorbij gaan. Toch was dit ook het soort liefde waar hij naar verlangde, toen hij ouder werd. Zijn ouders waren er altijd voor hem. Zijn vader ging mee naar de honkbalwedstrijden, terwijl zijn moeder uren achter de naaimachine zat om een Halloween kostuum te naaien of weer een of ander kostuum, voor een optreden op school. Beiden hielpen ze hem met zijn